

Щастя

Яків Щоголів

Породила сина мати,
Та й прохала бога дати
Молодому козакові
Долю, силу й чорні брови.

От і зріс козак на славу,
Роздобув козацьку справу;
Баче шлях широкий в полі,
Та й пішов шукати долі.

Іде степом, позирає,
Де та доля спочиває;
А вона кудись поділась, —
Мабуть, з вітром закрутилась.

Не схотів козак у полі
Та розшукувати долі;
Каже: "Довго треба ждати,
Щоб знайти її та взяти.

Є у мене чорні брови:
Не в степу, так у діброві,
Як шукати щастя буду,
То його я й роздобуду".

І зустрів козак дівчину;
Каже: "От знайшов рибчину!"
А вона, як озирнулась,
Баче — бідний й одвернулась.

"Ну, колись із мене сила,
Каже, так джерлом і била!"
Взяв мушкет, за плечі кинув,
На коня гукнув та й згинув.

Так і є: велика сила
Козакові послужила:

Як за Німан він подався,
Так живий і не вертався!

1877

Джерело: Яків Щоголів. Поезії.— К., Радянський письменник, 1958.